

saksa joodiku küüfist ja teiste rumala naeru eest lahti; keegi muu ei tulnud teda aitama.

Saks läks kiriku-mõisa ja tuli natukesel aea pärast kirikuisandaga tõlla sees sõites tagasi ja jäid kõrtsi ette seisma. Siin oli nüüd palju wanu mehi, kes seda saksa, kui oma wana mõisa härrat tundsid, sest härra oli kaua aega wäeteenistuses olnud ja nüüd jälle kodu tulnud. Kõik teised wahtisid härrade otsa, mütsid pääs ja suud ammuli; aga Hans, üks alandlik ja targem, kui teised, wõttis oma mütsi maha; seda pani härra nüüd temast teist korda tähele, ja wõttis teda ligi, omale tuupoisiks. Siin näitas Hans ennast igas asjas wapraste ja allandlikult härra ja kõdikide wastu.

Mõne aea pärast pani härra Hans'u oma mõisade üle walitsejaks, kus ta rohket palka sai ja kõik härra tahtmist mõdda hääste toimetas, kuni härra elas.

Kui härra oli ärasurnud, leiti, et tema üht testamenti oma mõisade ja wara üle oli teinud, — saäl ali ka Hans'u pääle mõeldud.

Kes auusad ja truud peremehed olnud, ja nenda ka sulased ja ümartajad, neil kõigil oli oma osa walmis pandud, kuidas keegi oma härra wastu elu aeal olnud, ja Hansukene sai hää noosi raha, mõned loomad ja ühe poole adra maad üsna päriseks.

Seda kõik sai Hans oma hää eluwiihi läbi, kes mitte delate nõuu järele ei teinud.

Hans ütles pärast, et wana härra seda mitukorda olla rääkinud, et, kui kõik peremehed nenda oleksiwad olnud, kui mõned nende seast, tema siis ka nende elu ja seisust palju kergemaks oleks teinud. Kõige suurem wastuseisimine on wallal koolide pärast olnud, kus härra kõik kulu ja ülespidamist isi tahtnud kanda, kui nemad aga omad lapsed sinna saadaksiwad; aga targad mehed arwanud pääwad üles, mitu pääwa talwel peawad koolis käima, ja tahtnud härra käest weel 30 kop. pääwas lapse päält juure maksetud saada, — (!) siis oli härra neid enesest äralükkunud ja ütlenud: „Minge ja jääge siis pääle rumalaks; aga ärge mõistke minule mitte pärast süüdi,